

MISSA CRISMAL - 2022

Catedral de Vic, 12-4-22

Sr. Degà i membres del capítol d'aquesta catedral de Sant Pere de Vic,
 Germans preveres i diaques,
 seminarista,
 religiosos i laics,
 Germans tots, fills estimats de Déu.

Acabem d'escoltar en l'evangeli propi de la missa crismal que estem celebrant com Jesús a la sinagoga de Natzaret proclama la Bona Nova: «Ha començat el temps de la salvació i ja és present el portador d'aquesta.» Sí, ara i aquí, en les paraules i la persona de Jesús és present la salvació de Déu anunciada pel profeta Isaïes. Solament el qui escolta les paraules del Senyor i les acull en el seu cor rebrà l'Evangeli de la salvació. Adonem-nos bé del que està succeint: solament en l'anunci de Crist i en l'escolta d'aquest és possible *portar la Bona Nova als desvalguts, proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, deixar en llibertat els oprimits i proclamar l'any de gràcia del Senyor.*

Sí, estimats germans, no es pot veure ni experimentar la salvació sense l'anunci. La salvació exigeix la fe, i aquesta ve de l'escolta. La fe és resposta a una crida, a un anunci, a una interpel·lació. La Bona Nova de la salvació i de la llibertat ens arriba per aquell —Jesús de Natzaret— sobre el qual reposa en plenitud l'Esperit del Senyor. Ell és l'enviat de Déu, el Fill etern del Pare, per mitjà del qual ell visita el seu poble. En l'anunci de Crist —més encara, en la seva persona—, Déu visita els homes per salvar-los.

Per això no podem malbaratar aquesta presència salvadora de Crist, ni els qui estaven a la sinagoga de Natzaret ni nosaltres. De Crist mateix neix la urgència evangelitzadora, de la qual l'Església és la continuadora, perquè és el seu Cos, i, per tant, ella existeix per a evangelitzar. Igualment, ja que no es pot desapropiar la presència de Crist, tampoc no podem malversar el temps de l'Església; el temps i les energies, poques o moltes, de les nostres comunitats; la nostra vida consagrada a Déu, com a sacerdots de Crist. El temps, les forces, les nostres existències sacerdotals les hem d'esmerçar plenament en l'anunci de l'Evangeli. Dient-ho d'una altra manera: tot el que no sigui anunci evangelitzador, anunci de Crist, és malbaratar el temps i les forces de l'Església, de les nostres comunitats, del nostre sacerdoci. El somni del sant pare Francesc és el somni de Déu per a nosaltres, Església de Vic, en aquests moments de canvi d'època, en el nou paradigma cultural en què ens trobem: «Somio una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a la autopreservació» (EG 27).

L'opció missionera és, al mateix temps, pròpia de tota l'Església i de tots i cada un dels qui la formem. La missió és única en la comunitat cristiana, viscuda en la comunió de tots els seus membres en la diversitat de dons, de carismes i de ministeris. Comunió i

missió són inseparables. Avançar en la comunió és avançar en la missió; i a l'inrevés, avancem en la missió quan aprofundim en la comunió. No hi ha res tan contrari a la missió com la manca de comunió entre els qui formem el Cos de Crist. I no ni ha res que ajudi més a la nostra missió que l'experiència i l'esforç de comunió entre nosaltres, els qui formem l'Església de Déu que peregrina en aquesta beneïda terra de la diòcesi de Vic. Comunió i missió, doncs, tenen un nom quotidià, *fraternitat*, i un nom que ens duu, al mateix temps, a una essència i a un *modus vivendi et operandi* de l'Església, del Poble de Déu, *sinodalitat*. «Església i Sínode són sinònims», ensenyava sant Joan Crisòstom.

Missió i comunió en l'única Església de Crist: aquest és el do que hem rebut i la tasca a acomplir en aquest moment concret de la història que ens pertoca de viure com a do de Déu. No hi valen enyorances del passat que ens convertiren en estàtues de sal, com la dona de Lot, ni profetismes de futur que menyspreen el present, el *kairós* de Déu per a nosaltres. Hem de llançar-nos a l'aventura de l'anunci de Crist sense pors ni recances, essent conscients de les dificultats dels temps presents però posant la confiança en el Senyor que no abandona mai la seva Esposa.

Estimats germans sacerdots, per mitjà del sagrament de l'orde rebut de mans del bisbe, participem del sacerdoci de Crist, *sobre qui reposa l'Esperit del Senyor que l'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts*, com hem vist. També nosaltres, en Crist i per Crist, hem rebut els dons de l'Esperit per a ser servidors de la comunió i de la missió de tot el Poble de Déu. El ministeri que ens ha estat confiat és a favor dels nostres germans, perquè ells, en la comunió de l'Església, siguin els deixebles missioners de Crist que amb tota urgència la nostra societat necessita. El triple *munus* de ser mestres de la veritat de Crist, de ser sacerdots de la seva gràcia, de ser transparència seva enmig de la comunitat cristiana, a fi que la unitat i la caritat regnin; aquestes potestats les hem d'exercir en la comunió que duu a la missió, i en la missió que crea comunió. Viure amb veritat el do rebut, amb la lluita per ser fidels a l'encàrrec encomanat, ens allunyarà del «clericalisme» que ens centra en nosaltres mateixos i ens fa oblidar el servei als germans; i, al mateix temps, ens evitarà de caure en l'«abdicació» de la missió rebuda, essent mercenaris que, tenint cura del ramat, quan veuen venir el llop fugen covardament.

Estimats germans, aquest any sí que podem celebrar amb més tranquil·litat la missa crismal i l'àpat fratern en el marc d'una Jornada Sacerdotal. La vostra presència i participació expressen la germanor que regna entre nosaltres. Les nostres comunitats necessiten l'expressió de fraterna caritat entre els qui són enmig d'elles presència de Crist, participant del sacerdoci apostòlic. El nostre cor s'alegra amb els nostres germans que durant aquest any celebren aniversaris significatius de l'ordenació presbiteral: el P. Antoni Costa Vall-Ilobera, en les seves noces d'or; Mn. Jordi Castellet i Sala i Mn. Paul Badibanga Mudimina, en les noces d'argent; i Mn. Lluís Vidal Buxeda en el primer any de sacerdoci. Amb ells va el reconeixement a tots els qui formen el nostre presbiteri diocesà; un presbiteri amb una diversitat que expressa els canvis ocorreguts no tan sols en el nostre bisbat sinó en tota l'Església. La urgència del treball amb els infants i joves, unida a l'evangelització de tothom, amb la consciència que som en un país de missió,

constitueixen una necessitat per a desvetllar els sacerdots que necessitem per a servir les comunitats cristianes.

Seria traïr la missió que tinc encomanada enmig vostre si no us encoratgés a continuar vivint en primera persona el procés sinodal que estem celebrant des de fa tres anys. Som ja a les portes de l'Assemblea Sinodal, que començarà, *Deo volente*, el pròxim mes de setembre. El Sínode Diocesà, segons el dret de l'Església, és un acte de govern, amb el qual el qui té la potestat de regir un bisbat, és a dir, de vetllar per la comunió i la fidelitat en la missió, havent escoltat el Poble de Déu, a la llum de l'Esperit Sant, discerneix quins són els camins que el Senyor ens demana de fressar, ara i aquí, per a l'anunci de l'evangeli als pobres. Tots els qui segons el dret universal i el dret particular participaran en aquesta assemblea ho han de fer posant la mirada en la missió de la nostra Església en aquest moment de la història. Tot procés sinodal té com a protagonista l'Esperit Sant, si de cor deixem que brolli la comunió que aquest suscita, promovent la unitat en la diversitat. Ha de ser a la llum de la Paraula del Senyor i en l'escolta mútua que haurem de discernir quina és la seva voluntat per a nosaltres. Recordem la crida a tots a participar-hi en l'inici del camí sinodal i reiterada moltes vegades. Agraïm el regal del Senyor amb tantes persones d'arreu del bisbat que han fet el camí sinodal, participant en els grups creats *ad hoc*, com també el do de moltes més persones que han pregat i pregunten pel fruit del Sínode per l'Esperança. Agradeixo, ja des d'ara, la generositat dels qui seran cridats a constituir l'Assemblea Sinodal, amb el dret i el deure de participar-hi: preveres, diaques, religiosos, laics. Preguem perquè tots els membres d'aquesta assemblea siguin dòcils a l'Esperit i expressin, en la comunió de tota l'Església, amb veritat i llibertat, el que ressoni en el seu cor. Tant de bo que el Sínode Diocesà no sols ens porti accions i processos a fer, sinó que també ens ajudi a tots a caminar més junts!

Germans estimats, no ens cansem de caminar més i més junts. Els nostres coetanis dels nostres pobles i ciutats necessiten veure que enmig de nosaltres hi ha el Senyor. Els camins de la fraternitat sacerdotal i la comunió eclesial són fites que, ni que s'hagin aconseguit, ens demanen d'anar més lluny. Hem de manifestar encara més clarament que som germans i ens estimem. Hem d'avançar en l'acolliment mutu, en l'escolta necessària, en el diàleg, a la llum de la Paraula i amb la força de l'Esperit, a fi de descobrir quina és la voluntat de Déu per a nosaltres. I això en tots els àmbits: diocesà, arxiprestal, parroquial, comunitari. Déu és viu! Aquesta és l'evidència que els nostres germans volen veure en els nostres rostres, en les nostres existències, en les nostres comunitats i parròquies. Que ens hi ajudi santa Maria, Mare de Déu i mare nostra, a la qual en la pregària del nostre Sínode Diocesà demanem que ens acompanyi en el camí que estem fent, de manera que el «somni» de Déu per a la nostra Església de Vic es faci realitat per a la salvació dels homes i per a la glòria del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Amén.